

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobkyně: T. T. N.
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2176, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020, č. j. CPR35775-3/ČJ-2019-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020, č. j. CPR35775-3/ČJ-2019-930310-V248 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 6. 2020 čj. CPR-35775-3/ČJ-2019- 930310-V248, bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru

cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 14.08.2019, č.j. KRPH-27659-66/ČJ-2018-050026-SV-50A, ve věci stanovení povinnosti opustit území České republiky.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí včas podanou správní žalobou. Namítala, že napadené rozhodnutí zasahuje do jejího rodinného a soukromého života, života jejího manžela a synů. Žalobní argumentace se vztahuje rovněž především k tomuto zásahu.
3. Rodina žalobkyně je závislá na příjmech manžela z jeho podnikání na území ČR. Mají dvě malé děti. Již jen z toho důvodu není možné, aby celá rodina vycestovala, protože by se ocitla zcela bez příjmů. Rovněž možnost, že by manžel sám zůstal v České republice s dětmi a vedle podnikání o ně pečoval, je nemožná. Mladší syn je vzhledem ke svému věku závislý na žalobkyni a minimálně on by proto v případě výkonu napadeného rozhodnutí musel vycestovat i se žalobkyní. Jeho nízký věk, závislost na žalobkyni, nedokončené očkování a nakonec i situace související s epidemií koronaviru SARS-CoV-2, která malé dítě ohrožuje, byly důvodem, proč žalobkyni byla lhůta k opuštění České republiky opakovaně prodloužena. Žalobkyně namítá, že vzhledem k samotné této rodinné situaci představuje rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života její rodiny.
4. Žalovaný při svém rozhodování nepřihlédl k epidemii SARS-CoV-2. Žalovanému musí být z jeho vlastní činnosti známo, že Česká republika i ostatní státy přijímají opatření v souvislosti s epidemií, že je bráněno cizincům v podávání žádostí o pobytová oprávnění, že nefunguje letecká doprava a podobně, což jsou mimořádné skutečnosti, které žalobkyni v případě vycestování mohou znemožnit vyřídit si pobyt podle z. č. 326/1999 Sb. nebo jí mohou znemožnit faktický návrat do České republiky. Žalobkyně zdůrazňuje, že v případě vycestování by zřejmě s sebou musela vzít i mladšího syna a hrozí dlouhodobé rozdělení celé rodiny. Přijímaná opatření se na celém světě prakticky každý den nepředvídatelně mění, což je podle žalobkyně fakt, který měl žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednit. Žalovaný měl vzít v úvahu, že kvůli opatřením souvisejícím s epidemií se žalobkyni nemusí podařit rodinný život se syny a manželem v České republice realizovat. Situace ve Vietnamu je taková, že přijatých opatření je méně než v České republice, jsou však podstatně důraznější a příslušnými orgány Vietnamu důsledně prováděna a kontrolována. Žalobkyni podrobnosti o těchto opatřeních nejsou známy, má však za to, že jí a jejímu mladšímu synovi v důsledku těchto opatření při návratu do Vietnamu hrozí zacházení, které by v České republice mohlo být považováno za nelidské nebo ponižující. Žalobkyně jako příklad uvádí, že osoby, které by mohly teoreticky přijít do styku s nákazou nebo které se vrací ze zahraničí, jsou v počtu desítek tisíc internovány v nedobrovolné karanténě ve vojenských zařízeních, kdy o podmínkách této karantény není nic bližšího známo. Tato skutečnost je známa i z českých médií, která se způsobem, jakým vietnamské orgány čelí epidemii, opakovaně zabývala.
5. Dle žalobkyně nejde jen o nebezpečí pro ni a syna při cestě z území České republiky, ale i o to, zda v případě vyřízení nového povolení k pobytu se bude moci fakticky vrátit k rodině. Žalobkyně má proto za to, že jí a její rodině hrozí závažná újma, pokud bude nucena k vycestování v době, kdy ani sám žalovaný nemůže předvídat vývoj epidemie a krizových opatření v následujících dnech a týdnech. Tento hrozící zásah do rodinného života je nepřiměřený důvodům, které vedly k uložení povinnosti k vycestování z České republiky.

6. Žalobkyně navrhla rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné.
8. K námitkám ohledně COVID 19 žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 8. 2019. Podle § 170 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nemá odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území odkladný účinek. Žalobkyně byla tak povinna vycestovat ve lhůtě k vycestování stanovené v rozhodnutí orgánu I. stupně. Legalizace pobytu je proveditelná pouze prostřednictvím podání žádosti na některém ze zastupitelských úřadů České republiky v zahraničí. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území upustit a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.
9. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.
11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně obdržela dne 16. 11. 2017 výjezdní příkaz s platností do 16. 3. 2018. Dne 20. 3. 2018 se dostavila na Oddělení pobytových agend Hradec Králové s tím, že doposud neodcestovala. Uvedla, že s advokátem konzultovala prodloužení víza, tento jí sdělil, že to bude možné až 19. 3. 2018. Její manžel při výpovědi potvrdil, že dne 16. 3. 2018 kontaktovali advokáta, který jim sdělil, že se dne 20. 3. 2018 sejdou na cizinecké policii.
12. Dne 28. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, které odvolací orgán zrušil s pokynem, že je nutné zohlednit zdravotní stav žalobkyně (která byla v tu dobu těhotná) a hodnotit přiměřenost opatření co do dopadů na její soukromý a rodinný život. V následném pohovoru dne 10. 5. 2019 žalobkyně uvedla, že na případné odcestování finance má, děti by musely vycestovat s ní. Správní orgán následně zhodnotil, že postačí nejmírnější opatření a uložil žalobkyni povinnost opustit území České republiky nejpozději do 60 dnů, a to rozhodnutím ze dne 14. 8. 2019. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí.
13. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
14. Na základě odst. 3 téhož ustanovení policie stanoví v rozhodnutí dobu k vycestování z území členských států Evropské unie v rozmezí 7 až 60 dní, přičemž požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, vydá policie nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů, a to až na 180 dnů.

15. Zákon o pobytu cizinců uvádí v § 174a odst. 1, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Žalobkyně především namítla, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do jejího soukromého a rodinného života.
17. Úvodem soud konstatuje, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje, jak uvedl i žalovaný, vůbec nejmírnější možný postih, který mohl být v dané věci být vůbec zvolen. Jde o opatření, které na rozdíl od správního vyhoštění není přitěžující okolností pro následné získání pobytového oprávnění na území ČR.
18. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27 plyne povinnost správních orgánů zabývat se při vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců přiměřeností dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (dle § 174a citovaného zákona). Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponovalo do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice o postupu při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, podle něhož členské státy vydají rozhodnutí o navracení každému státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na jejich území, aniž jsou dotčeny výjimky uvedené v odstavcích 2 až 5. Čl. 5 citované směrnice ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení. Správní orgány se tudíž byly v projednávaném případě povinny zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobkyně, byť to sám zákon o pobytu cizinců u tohoto typu rozhodnutí výslovně nestanoví (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).
19. Smyslem čl. 5 směrnice o postupu při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, jakož i § 174a zákona o pobytu cizinců, mimo jiné je, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na ústavní i mezinárodní úrovni, a také do života jeho rodinných příslušníků, v nyní posuzovaném případě zejména nezletilých synů žalobkyně (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Současně nelze opominout ani princip stanovený v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
20. Není sporu o tom, že rozhodnutí, které žalobkyni ukládá povinnost opustit území ČR, jednoznačně zasahuje do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně je matkou dvou synů ve věku 2 a 4 roky, o které pečuje. Klíčové v projednávané věci však je, zda požadavek, aby žalobkyně vycestovala z území České republiky a obstarala si ve svém

domovském státě platný pobytový titul, představuje dopad do jejího soukromého a rodinného života, který je nepřiměřený.

21. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 se soud vyjádřil k povaze daného institutu takto: „*Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.*“
22. Krajský soud především konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán nerezignoval na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uvedl, že děti nebudou od matky odloučeny natrvalo, v ČR s nimi zůstane otec, popř. může celá rodina cestovat s matkou. Uzavřel, že Úmluva o právech dítěte nemůže být porušena, neboť s dětmi zůstane otec jako jejich zákonný zástupce.
23. Nejlepším zájmem nezletilých dětí je třeba se pečlivě zabývat (veškerá rozhodnutí týkající se dětí musejí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy, jak vyplývá např. z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. července 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, Ünner proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit.
24. Nejlepší zájem dítěte je nutno podle Evropského soudu pro lidská práva považovat za **středobod úvah a přiznat mu rozhodující význam** (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, body 56–57), přitom je třeba rozhodnutí náležitě odůvodnit a posoudit protichůdné zájmy (rozsudek ze dne 21. června 2012, Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku, stížnost č. 34124/06, bod 65). ESLP se pečlivě zabývá situací nezletilých dětí; bere v úvahu též věk dítěte, konkrétní okolnosti, za kterých dítě pobývá ve státě původu, a míru závislosti na péči rodičů. Přestože se tedy žalovaný snažil posoudit dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně, krajský soud musí konstatovat, že na danou věc nenahlížel optikou skutečného nejlepšího zájmu dítěte, tedy z pohledu dopadu do života nezletilých synů žalobkyně ve smyslu výše citované evropské judikatury (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28). Vysvětlení žalovaného, že zde zůstanou synové s otcem, nijak nesnižuje dopad skutečnosti, že nezletilé děti raného věku by zůstaly po nezanedbatelně dlouhou dobu bez péče matky.
25. Přestože povinnost žalobkyně vycestovat z území ČR by nevedla k jejímu trvalému odloučení od nezletilých synů, zejména v aktuální světové situaci bylo vhodné posoudit, jak dlouhé toto odloučení může být a zda nepřeváží zájem nezletilých dětí na nepřerušovaný kontakt s matkou nad veřejným zájmem státu ponechat na území pouze cizince s pobytovým titulem. Žalovaný se nezabýval tím, jakým podmínkám by byli případně nezletilí vystaveni, pokud by vycestovali s matkou. Byť v současné době nelze předjímat, jaká opatření ta která země využije, pokud lze nezletilé „ušetřit“ mnohadenního pobytu v karanténním zařízení, jde bezpochyby o jejich nejlepší zájem. Soud však nikterak nepředjímá další zjištění žalovaného (o formě a místu karantény po příjezdu do Vietnamu), neboť sám za tímto účelem dokazování neprováděl a může pouze

poukázat na pochybnosti žalobkyně, zda jí a nezletilým synům nehrozí v případě příjezdu do Vietnamu nelidské zacházení.

26. Zákon o pobytu cizinců předpokládá lhůtu k vyřízení žádosti pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny 300 dnů, tedy 10 měsíců. Děti žalobkyně jsou obě útlého věku, v němž jsou převážně závislé na její mateřské péči, byť soud nepochybně roli otce jako druhého zákonného zástupce. Krajský soud zdůrazňuje, že zde hraje rozhodující roli nízký věk nezletilých, neboť sama skutečnost, že otec je ekonomicky aktivní a nemůže se o nezletilé starat z tohoto důvodu, nemůže být relevantní, neboť podobné aspekty řeší v tuzemsku mnozí rodiče a lze je vyřešit jinou vhodnou pečující osobou (dětské skupiny, chůva apod.). Ve věku dětí žalobkyně však soud shledal, že s ohledem na předpokládané trvání odloučení, toto není v jejich nejlepším zájmu (byť by se toto odloučení týkalo pouze staršího ze synů a mladší by odcestoval s matkou). Krajský soud k tomu poukazuje na skutkově velmi podobný případ zdejšího soudu (rozsudek č. j. 32 A 5/2020 – 29 ze dne 15. března 2021), kde dospěl k opačnému závěru právě proto, že synům žalobkyně bylo 6 a 12 let a nebyli tak odkázáni na tak intenzivní péči matky.
27. Krajský soud nicméně souhlasí se žalovaným v tom směru, že v zájmu veřejné bezpečnosti je, aby na území České republiky pobývaly pouze osoby s platným pobytovým oprávněním a aby cizinci respektovali povinnosti stanovené jim v zákoně o pobytu cizinců. S ohledem na princip rovnosti osob (čl. 1 Listiny základních práv a svobod) a základní zásadu činnosti správních orgánů, podle které je třeba postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu), nelze v případě žalobkyně opomíjet podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců a přehlížet její neoprávněný pobyt na území, zatímco v ostatních případech jsou cizinci nuceni požadavky zákona o pobytu cizinců respektovat a jejich plnění je po nich orgány veřejné správy vyžadováno. Bude tedy na žalovaném, aby postupoval ve věci tak, aby byl zachován nejlepší zájem nezletilých – zejména s ohledem na aktuální situaci, tj. aby zjistil zejména podmínky karanténních opatření ve Vietnamu a lhůtu, na kterou by musela žalobkyně (se syny nebo bez nich) odcestovat, nicméně za současného setrvání na požadavku legalizace pobytu žalobkyně. Krajský soud nepřehlédl, že žalovaný vůči žalobkyni postupuje adekvátně, když jí byla opakovaně prodlužována lhůta k opuštění území, a to zejména s ohledem na aktuální situaci. I tak ale musel soud přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu výše uvedených.
28. Závěrem krajský soud na žalobkyni apeluje, aby při řešení své situace postupovala co nejvíce aktivně již na území České republiky a snažila se využít některou z forem legalizace (alespoň dočasně) pobytu. S ohledem na zájem státu regulovat na svém území migraci spolu s požadavkem, aby cizinci respektovali zákonné podmínky upravující vstup a pobyt na území, jakož i vzhledem k principu rovnosti a důvodného očekávání, není vyloučeno, že po zjištění karanténních podmínek ve Vietnamu a po zjištění doby trvání odcestování žalobkyně, může žalovaný dospět k závěru, že nejlepší zájem dítěte nebude dotčen. Pak samotný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, který představuje v daném případě požadavek vycestování z území ČR a získání platného pobytového oprávnění podle podmínek zákona o pobytu cizinců, nelze hodnotit jako nepřiměřený.

V. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené soud žalobu shledal důvodnou, tedy napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nutnost důslednějšího posouzení skutkového stavu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroku I. rozsudku. V dalším řízení jsou správní orgány vázány názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Krajský soud připomíná, že žalovaný může být veden bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který požaduje nejlepší zájem dítěte náležitě posoudit. K tomu srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, ve kterém Nejvyšší správní soud vymezil kritéria, jimiž je třeba se v této souvislosti řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019 - 33, či ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019 - 33. Žalovaný zhodnotí napadené rozhodnutí zejména vzhledem k zájmům nezletilých dětí. Na jednu pomyslnou miskou vah vloží nejlepší zájem dětí žalobkyně, k jehož určení používají v souladu s judikaturou ESLP smluvní státý prostor. Tu pak vyváží miskou druhou, tj. zájmem České republiky na veřejném pořádku a legalitě pobytu cizinců.
30. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady žalobkyně, která měla ve věci úspěch, tvořila odměna právního zástupce, kterému soud přiznal 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, návrh na odkladný účinek žaloby), tj. 9 300,-Kč, za 3 režijní paušály po 300,-Kč, tj. 900,-Kč, k tomu náležející 21% DPH (advokát je plátcem DPH), dle § 7, § 9 odst. 4 d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif; tedy celkem 12 342 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 11. květen 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.